

Per a Passar l'Estona

El Jepet i la Jepeta

El Jepet i la Jepeta
diuen que s'estimen tant:
ella's creu tot una dòna,
i ell presum que és home gran;
i per més que ni un ni altra
als nou anys no arribaràn,
tots tibats diuen pel poble
que aviat es casaràn.

La Jepeta és rossa i blanca,
el Jepet com un carbó.
Viu l'aimada a un cap del poble
i a l'altre cap l'aimadó;
més un dia van trobar-se
a vora l'abeuradó
que la mossa hi duia un matxo
i un altre matxo el minyó.

I va ser que la Jepeta
va caure a l'aigua corrent,
i el Jepet per a salvar-la
es tirà a l'aigua rabent.
Abraçadets en sortiren,
tant tost plorant com rient;
i'ls matxos sols ho van veure
com fou l'enamorament.

Mes d'aquell dia a tot'hora
l'un rera l'altre se'n va,
i ella's vol posar cotilla
i ell s'aminestra a fumà;
i amaguen sota una pedra
tot el que dels dos serà:
un mandró, 'l cap d'una nina
pells de serp i un tros de pa.

Mes, veus'aquí que una vetlla
negra i trista de l'advent,
en que s'estaven els quatre
uns jugant, altres bevent,
vora d'ells, vestint de festa
va passar molta de gent,
i tocaren les campanes
en senyal de casament.

l' Jepet i la Jepeta
s'agafaren per la mà,
i al dir ella: «¿l si'ns casessim?»
ja ell diu: «Anem-se a casá.»
I de les pobres bestioles
ni se'n van enrecordà,
que corrent darrera'ls nuvis
a l'església se'n va entrà.

Era a punt la cerimònia;
l'altar de ciris guarnit,
la Mare de Déu alegre,
el capellà revestit,
voltant els parents als nuvis,
i assobre un banc enfosquit
el Jepet i la Jepeta
mirant-se'ls de fit a fit.

I al dir-li el capellà al nuvi
si a ella la vol per mullè,
dos sí's van sentir pel temple,
que'l Jepet ho respongué;
i al preguntar ho a la nuvia
la Jepeta ho diu primè,
i tothom se gira enrera
no sabent el crit d'on vé.

I al lluny, en mig de la fosca,
quelcom d'estrany han mirat:
cossos de monstres que venen
picant fort en el llosat,
amb orelles com de diable
i ulls amb foc de condemnat,
i'ls monstres bramuls ferèstecs,
de cop, pel temple han llençat.

i Quines basques i quins xiscles
fent l'acte de contricció!
S'abressen sogres i nores
tot demanant-se perdó;
el nuvi en lloc de la nuvia
ja abraça al senyor rectó;
i empenyent-se com ventada
surt tothom en confusió.

I els baillets corre que corre
per el carré entenebrat
com dos ànimes en pena
fugint del diable escapat;
sinó que al girar-se's troben
amb els matxos de costat,
que impacients, el cap en terra,
ni en l'església els han deixat.

A ella entrant a casa seva
l'han tostat d'allò més bé,
i ell ha rebut de sos pares
per tocatardà també.
Mes, felissos com els àngels,
dormits Jesús els vejà,
creient-se que d'aquell dia
ja eren marit i mullè.

ANGEL GUIMERA.